

LIBRIS

ACEASTĂ CARTE ÎI APARTINE LUI

În jos...

jos...

jos...

cădea, foarte lent, uitându-se la rafturile din jurul ei în tot acest timp. Părea să nu se mai oprească din cădere și tocmai se întreba dacă s-o fi apropiat de centrul pământului când a aterizat – buf! – pe o grămadă de frunze uscate.

Iepurele alb fugea tot înainte, pe un coridor lung și întunecat.

– Vai de urechile și mustățile mele! bâiguia el. Ce târziu se face.

Alice a gonit după el, dar iepurele a dispărut de tot, iar ea s-a pomenit singură pe un culoar lung, cu uși pe ambele părți. Toate ușile erau încuiate. Cum avea să mai iasă de-aici?

În cele din urmă, Alice a observat o masă de sticlă pe care se afla o cheiță aurie. Precis trebuia

să se potrivească la una dintre uși! Dar le-a încercat pe toate de două ori și la nici una nu mergea. Când a mai cercetat locul o dată, a descoperit o perdea joasă, dincolo de care se ascundea o ușiță. Cheia s-a rotit și Alice s-a uitat lung la cea mai minunată grădină văzută vreodată.

– Ah, aș vrea să mă strâng ca un telescop! a oftat ea.

S-a întors agale la masa de sticlă. Pe masă se afla acum o sticlăuță.

– Asta sigur n-a fost aici înainte, a zis Alice.

Pe etichetă scria BEA-MĂ. Nu scria OTRAVĂ sau ceva de genul acesta, așa că a sorbit din ea. Avea gust de plăcintă de vișine amestecată cu ananas, friptură de curcan, caramele și pâine prăjită fierbinte cu unt – de fapt, era foarte bună! A băut-o pe toată.

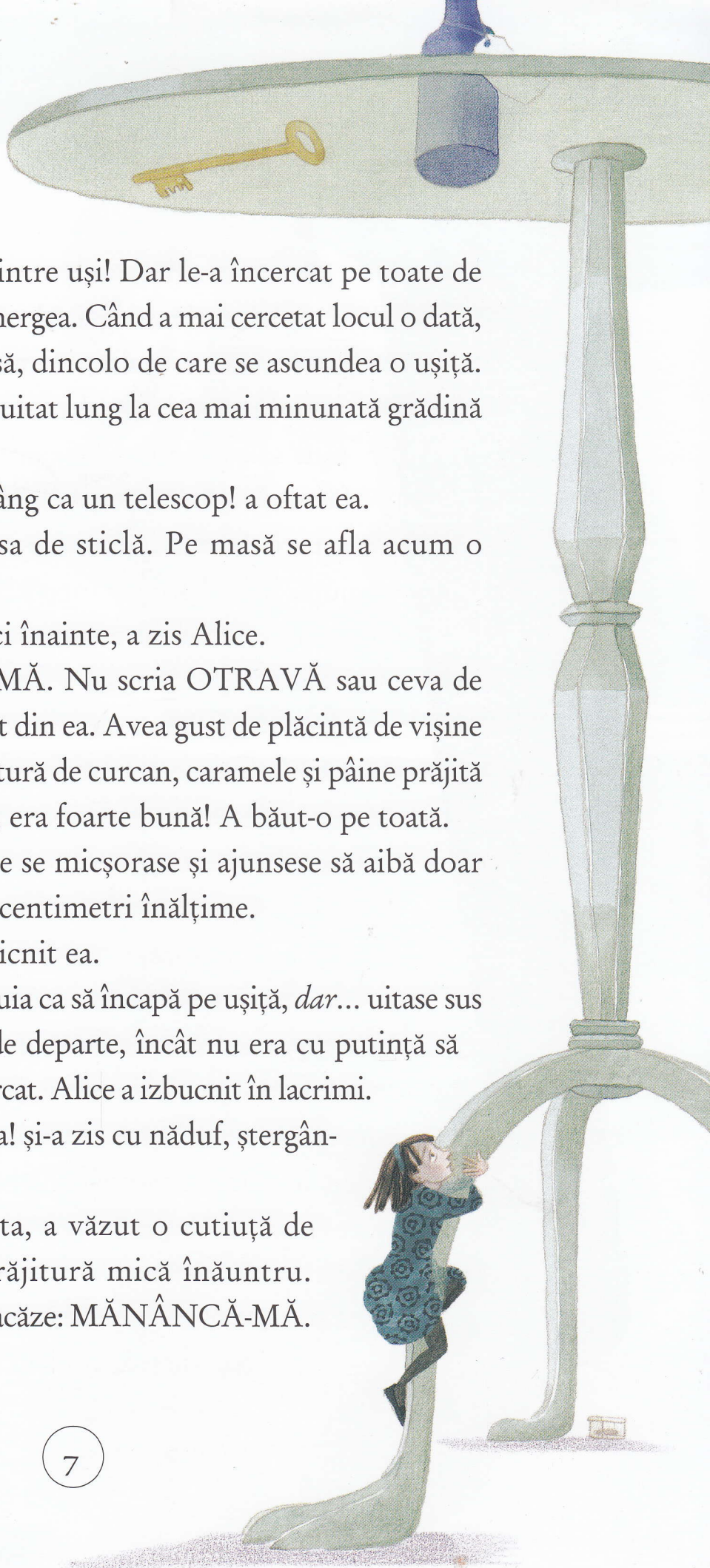
Peste câteva clipe, Alice se micșorase și ajunsese să aibă doar vreo douăzeci și cinci de centimetri înălțime.

– Ce senzație bizară! a icnit ea.

Acum era exact cât trebuia ca să încapă pe ușiță, *dar...* uitase sus cheia. Iar aceasta era așa de departe, încât nu era cu puțință să ajungă la ea, deși a tot încercat. Alice a izbucnit în lacrimi.

– N-are rost să plâng așa! și-a zis cu năduf, ștergându-se la ochi.

Și, în timp ce făcea asta, a văzut o cutiuță de sticlă sub masă, cu o prăjitură mică înăuntru. Pe ea scria cu litere din coacăze: MĂNÂNCĂ-MĂ. Alice a început...

– Bizaroid, tot mai bizaroid! La revedere, picioare! a strigat Alice.

Creștea... înaltă, tot mai înaltă. Când a atins cu capul tavanul, și-a dat seama că nu mai avea niciun sens să se gândească la grădina frumoasă, iar asta a făcut-o iarăși să plângă. Era atât de disperată, încât atunci când a apărut Iepurele Alb a sperat că o va ajuta, însă el a țipat îngrozit și, scăpându-și evantaiul și mănușile, a luat-o la fugă.

Biata Alice. Totul era așa de ciudat, încât nici măcar nu mai era sigură cine este. Totul era anapoda și cu susul în jos.

Deodată și-a dat seama că își pusese una dintre micile mănuși.

– Dar cum de-am făcut asta? s-a mirat. Pesemne că iarăși mă micșorez.

Și a fugit spre ușa grădinii. Dar aceasta era încuiată, iar cheia pe masă, ca înainte.

– Situația e mai rea ca oricând! a țipat Alice.

Apoi, ca și cum asta nu era de ajuns, a alunecat și s-a pomenit imediat în apă până la bărbie, înotând într-un iaz umplut cu propriile lacrimi. Mai plescăiau pe-acolo și alte făpturi. Printre acestea, un șoarece, o rață, o pasăre dodo, un pui de vultur și un papagal lori. Era chiar aglomerat.

– Ah, de n-aș fi plâns atâta! a pufnit Alice.

